

ת"פ 38549/02/19 - מדינת ישראל נגד חסין אלעטאונה

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 38549-02-19 מדינת ישראל נ' אלעטאונה(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
חסין אלעטאונה

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע עפ"י הודאתו ובהתאם להסדר טיעון בעבירת כניסה לישראל שלא כחוק בהתאם לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, וכן בהתחזות לאחר במטרה להונות בהתאם לסעיף 441 רישא לחוק העונשין.

ביום 14/2/2019 נתפס הנאשם כשהוא נוסע במונית בצומת יזרעאל, וזאת כשהוא תושב האזור שלא מחזיק בהיתר כניסה לישראל. כשביקש ממנו שוטר להזדהות מסר הנאשם פתק ועליו תעודת זהות של בן דודו ורק מאוחר יותר, בתחנת המשטרה, הובררה זהותו האמיתית של הנאשם.

במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים תוקן כתב האישום למתכונתו שפורטה והצדדים טענו לעונש באופן פתוח.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש במקרה זה נע בין חודשיים ל- 8 חודשי מאסר. באשר להצבה בתוך המתחם, הצביע התובע על עברו הפלילי של הנאשם וביקש למקם את העונש בחלקו העליון של מתחם הענישה. בנוסף, התבקשה הפעלת מאסר מותנה שאורכו 4 חודשים.

בא כוחו של הנאשם חלק על מתחם העונש שבדברי התובע והפנה בעניין זה לקביעתו של בית המשפט העליון, כב' השופט ג'ובראן, ברע"פ 3677/13, אלהרוש נ' מ"י (מיום 9/12/2014), שם נקבע (פסקה 31) כי מתחם העונש ההולם

לעבירת שב"ח לצרכי פרנסה, שנעברת לראשונה, בהעדר עבירות נלוות הינו עונש מאסר שנע בין עונש מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל של 5 חודשים, כאשר 5 חודשים אלה יכללו הן את תקופת התנאי והן את תקופת המאסר בפועל.

הסנגור לא התעלם מכך שבמקרה זה הנאשם הורשע בעבירה נלווית, ואולם טען לעניין זה כי עבירה נלווית זו היא מעין "עבירה נגררת", אשר אין בה להוציא עניין זה ממתחם העונש שנקבע בפס"ד אלהרוש. בנוסף, התייחס הסנגור למאסר המותנה בן ארבעת החודשים שהוטל על הנאשם בהרשעתו הקודמת. על אותו מאסר מותנה נאמר כי הוא מאסר על תנאי בלתי מידתי החורג מאותה הלכת אלהרוש. בסיכומם של דבריו ביקש ב"כ הנאשם להאריך את המאסר המותנה ולא להפעילו, ולחילופין ביקש להסתפק בארבעת חודשי מאסר בלבד בניכוי ימי המעצר. כנימוק נוסף, צוינו נסיבותיו הקשות של הנאשם ומשפחתו בעטיים נאלץ הנאשם להגיע לתחומי המדינה שוב לצרכי פרנסה בלבד מתחומי הרשות המצויה במצב כלכלי קשה.

הנאשם הצטער על מעשיו, הדגיש כי לא הגיע "לעשות בעיות" וציין כי את פעולת ההתחזות עשה ממש לפני שחצה את קו המעבר אל מחוץ לישראל.

חוק הכניסה לישראל מגן על בטחון הציבור, על ריבונותה של המדינה ועל זכותה לשמור על גבולותיה. לחוק זה משמעות ביטחונית שכן ישנו קשר מובהק בין שליטתה של המדינה לגבי היוצאים והבאים אל גבולותיה ומהם, לבין פעולות טרור קשות ופיגועים. בנוסף, מגן החוק על אינטרסים נוספים בתחומי העבודה, המיסים ועוד.

אני סבורה כי הלכת אלהרוש מתאימה לענייננו רק בחלקה. כאמור, באותה פסיקה התייחס בית המשפט העליון באופן מובהק ומוגדר רק למקרים של כניסה לישראל לצרכי פרנסה בלבד ללא עבירה נוספת. אמנם, עבירת ההתחזות לאחר איננה עבירה שעומדת בפני עצמה לחלוטין, ויש צדק בדברי הסנגור, לפיהם ההתחזות נועדה לאפשר את הכניסה לישראל, ואינה עומדת בפני עצמה, ואולם מדובר בכל זאת בעבירה נפרדת, המעידה על פליליותו של מבצעה, ואשר מטילה נטל נוסף על רשויות החוק ופוגעת באינטרסים נוספים, בהם האינטרס על אכיפת חוקים. העבירה אינה חמורה כעבירת רכוש או אלימות שמבצעים שוהים בלתי חוקיים, ואולם מדובר בנסיבה לחומרה.

אני מוצאת כי מתחם הענישה הנכון לשילוב העבירות בנסיבות שנעשו משתרע בין מאסר על תנאי לבין 7 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יליד 1979. בעברו כניסות חוזרות לישראל ללא היתר בגין נשפט למאסרים קצרים ב-4 תיקים פליליים עד כה. לאחרונה נשפט הנאשם ביולי 2016 ואף על פי כן חזר לישראל כאשר מאסר על תנאי מרחף מעליו. במקרים הקודמים ביצע בנוסף גם עבירות החזקת סכין, עבירת סמים וכן זיוף והתחזות.

אני רואה עין בעין עם הסנגור באשר לטענה כי המאסר המותנה בן ארבעת החודשים אשר נגזר על הנאשם בהרשעתו האחרונה בת"פ 16-06-1836 היה בלתי מידתי או חריג. יש לזכור שבאותה הרשעה הנאשם הורשע גם בהחזקת סכין. אין פסול בכך שנגזר על הנאשם מאסר מותנה של 4 חודשים על עבירת שב"ח דווקא, וקביעה זו של המותב הקודם

איננה מנוגדת לפס"ד אלהרוש.

גם אילו סברתי אחרת, הרי שהדרך הנכונה לתקוף את גזר דינו של בית המשפט שגזר את המאסר המותנה היתה בהגשת ערעור על אותו גזר דין, וכך לא נעשה. העלאת הטענה כאן אינה עומדת עם הלכת בית המשפט העליון שקבע ברע"פ 7391/08, יוסף מחאג'נה נ' מ"י, כי הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל והארכת תקופת תנאי רק בשל היקפו של עונש מאסר על תנאי, אינה מקובלת.

בבואי לגזור את עונשו של הנאשם בגבולות המתחם, מצאתי כי יש לכוון לאמצע המתחם, וזאת תוך התחשבות בנסיבותיו - עברו הפלילי לחומרה ומאידך, לקולא, חרטתו ונסיבותיו האישיות הקשות.

החלטתי לבוא לקראת הנאשם בכך שרק חלק מהמאסר המותנה שיופעל יצטבר, ואילו החלק האחר יחפוף לענישה שתוטל בתיק זה.

סוף דבר, אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 3.5 חודשים.

ב. אני מורה על הפעלתו של המאסר המותנה בן ארבעת החודשים שנגזר עליו בת"פ

1836-06-16.

המאסר המותנה יופעל חלקו בחופף וחלקו במצטבר כך שסה"כ הנאשם ירצה **6 חודשי מאסר ויום**, בניכוי ימי מעצרו מיום 14/2/2019.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 45 יום והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור על חוק הכניסה לישראל במשך 3 שנים מיום שחרורו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ל' ניסן תשע"ט, 05 מאי 2019, במעמד הצדדים.